

forkastet og det blev derefter med 86 Stemmer imod 22 vedtaget, at Spørgsmaalet skulde undergives den sædvanlige Dobbeltbehandling.

I Overensstemmelse med disse Afstemninger, hvorefter Spørgsmaalet i nogen Grad havde tabt sin aktuelle Betydning for Konferencen, blev Spørgsmaalet henvist til Udvalg til Fastsættelse af Principerne i de Spørgeskemaer, der skulde udsendes til Regeringerne. Arbejdsgiverrepræsentanterne indgik paa at deltage i Udvalgets Arbejde, idet de dog fremhævede, at dette ikke maatte opfattes, som om de havde ændret deres principielle Stilling til Spørgsmaalet, nemlig at dette *ikke* burde gøres til Genstand for internationale Aftaler.

Under Hensyn til, at Spørgsmaalet havde været til Undersøgelse paa en særlig Konference og endvidere havde været debatteret under Plenarmøder paa Konferencen, fandt Udvalget det ikke paakrævet at optage en Generaldebat om Sagen, men gik straks over til at forhandle om Enkelthederne i de af Bureauet foreslaaede Udkast til Spørgeskemaer. Der viste sig at være forskellige Uoverensstemmelser; Arbejdsgivergruppen, støttet af flere Regeringsrepræsentanter, mente, at Regeringerne ikke blot burde opfordres til at udtale sig om selve Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse, men ogsaa om samtlige de Forhold, der staar i Forbindelse hermed, herunder den aktuelle Arbejdsløshedssituation, i hvilket Omfang Nedsættelsen af Arbejdstiden vil paavirke Arbejdsmarkedet og Produktionsomkostningerne, om de almindelige økonomiske Forhold, der staar i Forbindelse med Spørgsmaalet, samt om de tekniske Muligheder for Gennemførelsen af nedsat Arbejdstid. Gruppen begrundede den foreslaaede Udvidelse af Spørgsmaalene med, at det var uomgængelig nødvendigt at faa Spørgsmaalet belyst fra alle Sider, inden man gik til internationale Aftaler, og at de i saa Henseende fornødne Oplysninger baade i Henseende til Problemets tekniske og økonomiske Side maatte være tilvejebragt, inden Spørgsmaalet kunde færdigbehandles af Konferencen.

Arbejdergruppen modsatte sig, at der i Spørgeskemaerne blev optaget saa vidtgaaende Spørgsmaal som foreslaaet af Arbejdsgiverne; Arbejdergruppen erkendte Nødvendigheden af, at Problemet blev omhyggeligt undersøgt, men Optagelse af saa mange og saa vanskelige Spørgsmaal, af hvilke flere var af en saadan Karakter, at Regeringerne faktisk ikke vilde være i Stand til at besvare dem, vilde efter Gruppens Mening medføre en uheldig Forsinkelse af Sagen, og man vilde kunne risikere, at de begærte Oplysninger ikke indløb saa betids, at Spørgsmaalet kunde behandles paa næste Aars Konference.

Den belgiske Regeringsrepræsentant søgte at forene de modstridende Standpunkter ved at foreslaa Spørgeskemaerne affattet saaledes, at de af Arbejdsgiverne ønskede Punkter ikke blev stillet som egentlige Spørgsmaal, men kun gengivet i Skemaerne med Anmodning til Regeringerne om at udtale sig om disse Spørgsmaal, saavidt dette var dem muligt og saaledes at egentlig Svar paa de enkelte Spørgsmaal ikke blev krævet. Dette Forslag blev vedtaget med kneben Majoritet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet angaaende Kompensation for Arbejdstidens Nedsættelse opnaaedes der i Udvalget Flertal for at foreslaa, at Regeringerne faar Adgang til at udtale sig saavel om Arbejdstidsnedsættelse med som uden Kompensation.

Endvidere blev det imod Arbejdsgiverrepræsentanternes Protest vedtaget at indsætte et Spørgsmaal, der refererer sig til, at Nedsættelse af Arbejdstiden ikke blot maa betragtes som et Middel imod Arbejdsløsheden, men ogsaa som et Middel til at sikre, at Lønarbejderne faar Andel i Goderne ved Teknikens Fremskridt.

Endelig foreslog Arbejdsgivergruppen, at der ved Spørgsmaalene skulde aabnes Mulighed for ogsaa at lade en eventuel Konvention om Nedsættelse af Arbejdstiden gælde for Landbruget; da Landbruget paa Forhaand var holdt udenfor ved Spørgsmaalets